

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 778/2022
21.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Андреја Давидовића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 3. и 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Андреја Давидовића и АА, адвоката Стевана Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.33/20 од 28.01.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 321/22 од 05.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Андреја Давидовића и АА, адвоката Стевана Јанковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.33/20 од 28.01.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 321/22 од 05.05.2022. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К.бр.33/20 од 28.01.2022. године у ставу I изреке, између осталих, окривљени Андреј Давидовић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 246. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 година и 6 месеци, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 2 године, те је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) година у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 22.01.2020. године па надаље. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то ватреног оружја и муниције - пиштоља марке „ЦЗ“ М-70, калибра 7,65 мм, фабричког броја Р-..., са два метка

калибра 7,65 мм. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем јавном тужилаштву у Смедереву износ од 239.200,00 динара, а суду износ од 12.940,05 динара, а све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 15.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом у ставу II изреке према сада пунолетном АА је, због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, изречена мера појачан надзор од стране органа старатељства која може да траје најмање 6 (шест) месеци, а највише 2 (две) године, с тим што суд има накнадно да одлучи о престанку ове мере, а надзор над извршењем мере се поверава Центру за социјални рад у Смедереву који се обавезује да суду на три месеца доставља извештај о извршењу исте. Одређено је да трошкови кривичног поступка вођеног у односу на малолетног сада пунолетног АА падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 321/22 од 05.05.2022. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљених Андреја Давидовића и АА, адвоката Стевана Јанковића, па је у односу на окривљеног Андреја Давидовића преиначена пресуда Вишег суда у Смедереву К.бр.33/20 од 28.01.2022. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеном Андреју Давидовићу за кривична дела за која је оглашен кривим првостепеном пресудом и то за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ претходно утврдио казну затвора у трајању од 5 година, док му је за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 2 године, те је окривљеног Андреја Давидовића осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 22.01.2022. године па надаље, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљених Андреја Давидовића и АА, адвоката Стевана Јанковића одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Андреја Давидовића и АА, адвокат Стеван Јанковић, због повреда закона из члана 394. став 3, члана 407. и члана 438. став 1. тачка 4) и 9) ЗКП, те због повреде одредбе члана 5. став 2. КЗ и повреде одредбе члана 34. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине у целости првостепену пресуду Вишег суда у Смедереву К.бр.33/20 од 28.01.2022. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и пресуђење или да преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног Андреја Давидовића казнити за блаже кривично дело, а сада пунолетног АА ослободити кривичне одговорности.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници

већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљених Андреја Давидовића и АА у поднетом захтеву истиче да су у доношењу побијане другостепене пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 321/22 од 05.05.2022. године учествовале судије које су биле дужне да се изузму из разлога јер су у истом својству у овом кривичном предмету претходно донеле другостепено решење Апелационог суда у Београду Кж2 96/22 од 18.01.2022. године којим је одлучивано о жалби браниоца окривљеног Андреја Давидовића изјављеној на првостепено решење Вишег суда у Смедереву К.бр.33/20 од 22.12.2021. године којим је одбијен предлог одбране да се мера притвора према окривљеном замени јемством и то судија Милимир Лукић као председник већа и судије Оливера Анђелковић и Маја Илић као чланови већа, при чему је судија Милимир Лукић као председник већа претходно учествовао и у доношењу решења Апелационог суда у Београду Кж2 1807/20 од 24.08.2020. године којим је одлучивано о притвору према окривљеном Андреју Давидовићу. Према наводима захтева, приликом доношења наведених решења, а која оба решења су везана за одлучивање о мери притвора према окривљеном Андреју Давидовићу, код судија Милимира Лукића, Оливере Анђелковић и Маје Илић је формирано предубеђење о кривици окривљеног, а које предубеђење представља околност која нарушава претпоставку непристрасности судије, па су стога по ставу браниоца у конкретном случају испуњени услови за изузеће ових судија у поступку одлучивања по жалби на првостепену пресуду.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, по налажењу Врховног касационог суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног. То произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај

судија није непристрасан. Оно што је важно су опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte-Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33). Када одлуке о продужењу притвора захтевају „врло висок степен јасноће“ у погледу кривице окривљеног, Европски суд за људска права је нашао како може изгледати да је непристрасност дотичних судија подложна сумњи, те да се бојазан подносиоца захтева у том погледу може сматрати објективно оправданом (Hauschildt против Данске, став 49-52).

Из наведеног произилази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору судија заузео јасан став о кривици окривљеног или није, дакле, ради се о фактичком питању у сваком конкретном случају.

У конкретном случају, из списка предмета произилази да је веће Апелационог суда у Београду, а у чијем саставу је био судија Милимир Лукић као председник већа, у решењу Кж2 1807/20 од 24.08.2020. године којим је одлучивано о притвору према окривљеном Андреју Давидовићу, а на које решење се у захтеву позива бранилац окривљених, анализом доступних података утврдило постојање основане сумње да је окривљени Андреј Давидовић извршио кривична дела која су му стављена на терет оптужницом јавног тужиоца, а што је неопходан услов за продужење притвора према окривљеном, те да је веће Апелационог суда у Београду при томе дало разлоге због којих налази да су испуњени услови за продужење притвора према окривљеном прописани одредбом члана 211. став 1. тачка 1) ЗКП, а што је иначе неопходан садржај сваког решења о продужењу притвора према окривљеном. Поред тога, из списка предмета произилази да је веће Апелационог суда у Београду, а у чијем саставу су били судија Милимир Лукић као председник већа и судије Оливера Анђелковић и Маја Илић као чланови већа, у решењу Кж2 96/22 од 18.01.2022. године којим је одлучивано о предлогу браниоца окривљеног Андреја Давидовића за замену мере притвора према окривљеном мером јемства, а на које решење се у захтеву позива бранилац окривљених, анализом доступних података утврдило да у конкретном случају нису испуњени услови да се окривљени Андреј Давидовић пусти из притвора и да му се одреди јемство и за ову своју одлуку је веће дало разлоге, уопште се при томе не бавећи питањима кривице окривљеног и постојања основане сумње везано за извршење кривичних дела која су окривљеном стављена на терет.

Према ставу Европског суда за људска права у предмету Драгојевић против Хрватске (од 15.01.2015. године - представка број 68955/11), сама чињеница да је судија у суђењу већ доносио предпретресне одлуке у предмету, укључујући одлуке везане за притвор, не може оправдати бојазан о његовој непристрасности, већ само посебне околности могу оправдати другачији закључак. Увек је одлучан опсег и природа предпретресних мера које је предузео судија. Надаље, у овој одлуци Европски суд за људска права истиче да питања на која судија мора одговорити при доношењу одлука о продужењу притвора нису иста као она питања која су одлучујућа за његову правноснажну пресуду. Приликом одлучивања о притвору и доношења других

предпретресних одлука те врсте, судија по кратком поступку оцењује доступне податке како би утврдио постоји ли основ за сумњу против окривљеног за извршење кривичног дела, док приликом доношења одлуке на крају суђења мора проценити јесу ли докази који су изнесени и о којима се расправљало пред судом довољни да би окривљеног огласио кривим. Сумња и формално проглашење кривице не могу се третирати као да су истоветни (Jasinski против Пољске, став 55, представка број 30865/96 од 20.12.2005. године).

Дакле, по налажењу Европског суда за људска права, оцена постојања законских услова за продужење притвора, а која укључује и оцену постојања „основане сумње“ о извршењу кривичног дела од стране окривљеног, не може представљати формирање става судије о кривици тог истог окривљеног или казни коју му треба одредити, односно „предубеђење“ судије, како то у захтеву тврди бранилац окривљених, а које доводи у сумњу његову непристрасност.

Примењујући напред наведено на конкретан случај, Врховни касациони суд налази да сама чињеница да су судије које су донеле побијану другостепену пресуду, којом је потврђена првостепена пресуда којом је окривљени Андреј Давидовић оглашен кривим и осуђен, и то судија Милимир Лукић као председник већа и судије Оливера Анђелковић и Маја Илић као чланови већа, у ранијој фази поступка, након подизања оптужнице, учествовале у саставу већа у доношењу одлука које су везане за одлучивање о мери притвора према окривљеном Андреју Давидовићу и то сво троје судија у доношењу решења Апелационог суда у Београду Кж2 96/22 од 18.01.2022. године, а судија Милимир Лукић и у доношењу решења Апелационог суда у Београду Кж2 1807/20 од 24.08.2020. године (у ком одлучивању се веће уопште није бавило питањем кривице окривљеног), по налажењу Врховног касационог суда, не доводи у питање претпоставку непристрасности ових судија код одлучивања о кривици овог окривљеног, конкретно код доношења побијане другостепене пресуде, због чега побијаном другостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, а како се то неосновано тврди у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених у делу у којем истиче да како наредба о спровођењу истраге Вишег јавног тужиоца у Смедереву од 14.02.2020. године није донета у законском року од 30 дана од дана предузимања прве доказне радње у предистражном поступку и то доношења решења судије за претходни поступак Вишег суда у Смедереву Кпп.пов.60/19 од 05.09.2019. године којим је одређен тајни надзор комуникације и тајно праћење и снимање окривљеног Андреја Давидовића, а који рок је предвиђен одредбом члана 296. став 2. ЗКП (у захтеву погрешно означено члана 296. став 1. ЗКП), већ је наведена наредба донета тек пет месеци касније, то стога по ставу браниоца због повреде одредбе члана 296. став 2. ЗКП сви докази који су прикупљени у предистражном поступку и истрази представљају недозвољене доказе. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се по оцени овога суда

суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених су неосновани. Стоји чињеница да наредба о спровођењу истраге Вишег јавног тужиоца у Смедереву КТИ.бр.5/20 од 14.02.2020. године није донета у складу са одредбом члана 296. став 2. ЗКП којом је предвиђено да се наредба о спровођењу истраге доноси пре или непосредно после прве доказне радње коју су предузели јавни тужилац или полиција у предистражном поступку, а најкасније у року од 30 дана од дана када је јавни тужилац обавештен о првој доказној радњи коју је полиција предузела, већ да је наведена наредба о спровођењу истраге донета након протекла законом прописаног рока. Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, неправилна примена ове законске одредбе није од утицаја на законитост прикупљених доказа у предистражном поступку и истрази, будући да законом нису прописане последице неправилне примене ове законске одредбе у смислу како се то истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених. По оцени Врховног касационог суда у конкретном случају се може радити само о повреди одредбе члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 296. став 2. ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Андреја Давидовића и АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљених у осталом делу захтева истиче да је суд у побијаним нижестепеним пресудама повредио одредбу члана 5. став 2. КЗ везано за примену блажег закона, а који наводи браниоца окривљених би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. став 2. КЗ, због које је подношење захтева дозвољено окривљенима. Међутим, бранилац окривљених у свом настојању да укаже Врховном касационом суду на ову повреду уопште не наводи који тачно кривични закон је суд требало да у конкретном случају примени као најблажи по окривљене и из којих конкретно разлога, већ бранилац суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП износећи сопствено мишљење да су изречене кривичне санкције и то казна затвора окривљеном Андреју Давидовићу, а васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства окривљеном АА, у конкретном случају преоштре и да се истима не може постићи сврха кажњавања.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљених у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљенима, док суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљених у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи повреду одредбе члана 394. став 3. ЗКП, истицањем да како је окривљени Андреј Давидовић на главном претресу признао извршење кривичних дела која су му стављена на терет, означавајући при томе лице од кога је набавио опојну дрогу и предметни пиштољ, то је суд требало да провери овакву одбрану окривљеног, обзиром да од истинитости исте у конкретном случају зависи одлука о врсти и мери кривичне санкције која ће бити изречена окривљеном и то везано за могућност ослобођења од казне или евентуално блаже кажњавање окривљеног. Осим тога, бранилац окривљених у захтеву указује и на повреду одредбе члана 407. ЗКП, истицањем да суд, иако је усвојио предлог браниоца да се из списка предмета издвоји записник о саслушању окривљеног ББ који је закључио споразум о признању кривичног дела и о томе донео решење, пропустио је да исти и фактички издвоји из списка предмета и одвојено чува.

Такође, бранилац окривљених оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима суда у правноснажним одлукама везано за критични догађај од 26.12.2019. године, наводећи да из изведених доказа није на несумњив начин утврђено да је окривљени Андреј Давидовић тог дана послао свог брата окривљеног АА на аутобуску станицу ради преноса опојне дроге амфетамин, а окривљени Андреј Давидовић је у својој одбрани као лице које је критичном приликом однело спорну кесу на аутобуску станицу именовано ВВ, при чему је суд одбио све доказне предлоге одбране којима би се у потпуности разјасниле спорне чињенице везане за критични догађај од 26.12.2019. године, између осталог доказне предлоге да се изврши суочење између сведока ГГ и окривљеног Андреја Давидовића, да се испитају руководиоци радне групе ПУ у Смедереву и форензички генетичар Оливер Стојковић, те поново испита сведок ДД - полицијски службеник ПУ у Смедереву, као и да се изврши увид у евиденцију догађаја од дана 26.12.2019. године ПУ у Смедереву. Изнети наводи браниоца окривљених у битном по налажењу овога суда представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, односно оцене суда о томе да ли су изведени докази довољни за закониту одлуку суда.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљених у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 394. став 3. и члана 407. ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљених оценио недозвољеним.

Наводима браниоца окривљених у којима се као незаконито изведени докази означавају аудио снимци, транскрипти разговора и докази прибављени од стране тужилаштва путем међународне кривичноправне помоћи из којих произилази да је окривљени Андреј Давидовић осуђиван пред Аустријским судом за истоврсно кривично дело, се, по налажењу Врховног касационог суда, не оспорава законитост наведених доказа. Ово са разлога јер бранилац у захтеву не указује у чему се конкретно састоји незаконитост ових доказа, односно супротно којој законској одредби су

наведени докази незаконито прибављени и изведени, већ заправо само оспорава истинитост ових доказа и чињенице које је суд утврдио из истих, а у вези са тим и оцену суда о прихватљивости ових доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, давањем сопствене оцене да су гласови на аудио снимцима неразговетни и непрепознатљиви услед чега је по браниоцу требало извршити вештачење да би се на несумњив начин утврдило да ли су то заиста гласови окривљених, као и да је доказе везано за осуђиваност окривљеног Андреја Давидовића у Аустрији требало прибавити путем пружања међународне кривичноправне помоћи између судова и то у виду преписа пресуде, а што све нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости, па је стога Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених и у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљених као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљенима, навођењем да је суд прекорачио оптужбу на штету окривљених.

Међутим, како бранилац окривљених у захтеву уопште не образлаже у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно прекорачење оптужбе од стране суда, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Бранилац окривљених захтев за заштиту законитости подноси и због повреде одредбе члана 34. Устава Републике Србије. Поред тога, бранилац окривљених у захтеву истиче и да је окривљенима у предметном кривичном поступку повређено право на правично суђење и право на независан и непристрасан суд, а која људска права су прокламована Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и Уставом Републике Србије, а који наводи браниоца окривљених би по налажењу овога суда представљали повреду одредби члана 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и члана 32. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао

да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости браниоца окривљених нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених Андреја Давидовића и АА, адвоката Стевана Јанковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљених у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**